

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 20 (612)

Субота, 26 травня 1979 року

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижняЗА ДАЛЬШЕ РОЗГОРТАННЯ
СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЗМАГАННЯ3 Республіканської виробничо-практичної
конференції УТОГ

У Житомирському обласному будинку культури для глухих 15—16 травня відбулася Республіканська виробничо-практична конференція на тему: «Шляхи вдосконалення організації соціалістичного змагання на підприємствах і об'єднаннях Українського товариства глухих».

З доповіддю по цьому питанню виступив заступник голови президії Центрального правління УТОГ П. П. Шпак, який зробив детальний аналіз форм і методів організації трудового суперництва у Товаристві. Зокрема, підкреслив він, добре поставлена ця робота на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт», Київському дослідно-виробничому об'єднанні «Контакт», Житомирському УВП та інших підприємствах, що сприяє підвищенню продуктивності праці трудівників, ефективності виробництва.

В той же час на ряді підприємств організація соціалістичного змагання ще не поставлена на належний рівень. Це, в першу чергу, стосується Дніпропетровського, Дніпродзержинського та деяких інших підприємств.

На конференції виступив цілий ряд її учасників, які обмінялись досвідом організації трудового суперництва на своїх підприємствах, вказали на шляхи дальшого поліпшення роботи по організації змагання на підприємствах і об'єднаннях.

Про організацію соціалістичного змагання під девізом «Жодного відстаючого поруч» і «Кращий за професією» розповіла директор Житомирського УВП Л. С. Герасимчук. Підвищення економічної обґрунтованості соціалістичних зобов'язань і керівництво організацією соціалістичного змагання — такою була тема виступу голови заводського комітету профспілки КДВО «Контакт» Б. Й. Василюшина.

Про вивчення і поширення передового досвіду як найважливішу умову підвищення ефективності виробництва і якості роботи говорила начальник відділу праці і зарплати А. ІВАНОВ.

Латвієцького швейного підприємства «Силует» Н. Б. Шелканова, про гласність, порівняльність і взаємну перевірку як найважливіші фактори підвищення ефективності соціалістичного змагання розповіла голова заводу профспілки ДВО «Електромагніт» В. Г. Якутчик.

Голова місцевому профспілки Харківського УВП № 2 Л. В. Теренко висвітлювала у своєму виступі тему: «Соціалістичне змагання і виховання у молоді комуністичного ставлення до праці». Старший інженер-економіст Лебединського УВП Р. Г. Кулеш розповіла про роботу штабу трудового дня і порядок підведення підсумків трудового суперництва.

Темою виступу начальника відділу праці і зарплати КДВО «Контакт» Н. І. Новицької була організація соціалістичного змагання інженерно-технічних працівників на основі особистих творчих планів. Про досвід використання моральних і матеріальних стимулів у соціалістичному змаганні розповіла голова місцевого профспілки Чернівецького УВП М. Ф. Привалов.

Інженер відділу праці і зарплати ЦП УТОГ А. І. Смирнов висвітлював тему: «Критерій оцінок рівня організації соціалістичного змагання на дільниці, в цеху, на підприємстві, об'єднанні. Удосконалення практики підведення підсумків соціалістичного змагання. Моральне і матеріальне заохочення учасників соціалістичного змагання, порядок формування і використання фондів матеріального заохочення по статті «Внутрізаводське змагання» — така була тема виступу начальника відділу праці і зарплати ЦП УТОГ В. І. Галети.

На конференції прийнято методичні рекомендації по вдосконаленню організації соціалістичного змагання на підприємствах і об'єднаннях УТОГ.

У другий день роботи конференції учасники її побували на Житомирському УВП, де ознайомились із досвідом роботи по організації соціалістичного змагання.

А. ІВАНОВ.

СРСР — НАША
БАТЬКІВЩИНА

По-господарськи!

РРФСР. Великі масиви хвойних дерев зберіг від вирубки колектив Саяського целюлозно-паперового комбінату. Сировиною для випуску картону вищої якості тут вперше в країні почали використовувати не ялину, а осину, яка раніше не застосовувалася в паперовому виробництві.

У пошуках раціонального використання природних ресурсів багатого підприємств Ленінграда і області уклали договори про творчу співдружність з інститутами.

Крилаті стражі

Білорусія. У паперовій капсулі завбільшки з горошину вмістилося ціле військо «крилатих бій-

ців» — маленьких мушок трихограм, які можуть захистити від шкідників гектар саду.

Розмноження цих корисних комах почали на біостанціях республіки. Абсолютно не шкідливі для людини і тварин ентомофаги показали себе надійними захисниками садів і посівів. Тому масштаби застосування їх швидко збільшуються. Цих корисних комах вирощують уже в трьох містах республіки.

Як шити для дітей!

Туркменія. Як для дорослих, тільки краще. Це правило стало девізом майстринь Ашхабадської швейної фабрики № 1. Вони випускають дитячий одяг тільки відмінної якості. На виставці-продажу літнього одягу для дітей, яка

ТРУДОВА ВАХТА П'ЯТИРІЧКИ
З ПЕРЕВИКОНАННЯМ ЗАВДАНЬ

Колектив Стрийської взуттєвої фабрики працює під девізом «Жодного відстаючого поруч». Цією формою соціалістичного змагання охоплені і члени УТОГ, які трудяться на підприємстві.

Особливо високою продуктивністю праці відзначаються подружжя Надія та Ігор Богданові, Василь Швабик та інші. Своїми успіхами

вони у великій мірі завдячують ветеранам виробництва, які передають їм свій багатий практичний досвід.

Міцна виробничо-дружба, взаємодопоміжність, взаємодіючі чужих і глухих приносять добрі результати. Колектив взуттєвої фабрики рік у рік, місяць у місяць виконує завдання. Так, план першо-

го кварталу цього року виконано достроково. Понад завдання випущено близько десяти тисяч пар кімнатного взуття. Успішно виконано і завдання квітня. Трудівники з кожним днем примножують успіхи, прагнуть достроково виконати план четвертого року і п'ятирічки в цілому.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

м Стрий,
Львівської обл.Вагомі
здобутки

Розв'язання завдань, передбачених народногосподарським планом на 1979 рік, вимагає дальшого розвитку соціалістичного змагання — випробування важеля примноження трудових здобутків, дієвого засобу комуністичного виховання людей.

Вступаючи в четвертий рік п'ятирічки, колектив галантерейного цеху № 1 Чернівецького УВП взяв підвищені соціалістичні зобов'язання: річний план по виробництву валової продукції виконати до 26 грудня, випустити надпланової продукції на 23 тисячі карбованців, підвищити продуктивність праці на 0,3 процента.

З перших днів року в колективі широко розгорнулося соціалістичне змагання за високі виробничі показники. Трудівники цеху змагаються під девізом «Жодного відстаючого поруч».

Хороших результатів у праці добились плетільниці В. В. Затолочна, М. Г. Тромба, Р. А. Мента, А. Г. Дец, Н. А. Килигой та багато інших, які випускають продукцію тільки відмінної якості і виконують норми виробітку на 120—125 процентів.

У випуску високоякісної продукції важливу роль відіграють контролери-накатники готової продукції В. А. Стук, Л. І. Ігнатова, Л. Ф. Урсуляк, С. С. Сікач, Д. В. Примак, Л. С. Чемерис. Багато праці вкладають у загальний успіх колективу і змінні майстри А. І. Жигал, Г. М. Примаков, Л. Н. Ермакова та інші.

Колектив цеху настроєний по-бойовому, прагне взяти соціалістичні зобов'язання виконати з честю.

В. СТЕПАНОВ,

начальник плетільного цеху.
м. Чернівці.

Вони працюють на різних підприємствах: Марія Михайлівна Романів — на Львівському швейному підприємстві «Силует», Володимир Євгенович Зінкевич — на Ровенському УВП. Але їх єднає багато спільного. Це — прагнення добитись якнайбільших успіхів у праці, внести найвагоміший вклад у спільну справу.

Володимир Євгенович — кавалер ордена Трудового Червоного Прапора, багато років підряд перемагає у соціалістичному змаганні, на складанні кухонних буфетів виконує норми на 135 процентів. Його обрано членом місцевого профспілки.

Марія Михайлівна — також переможець трудового суперництва, виробничі завдання виконує на 110—115 процентів. Вона — член ради гуртожитку.

На знімку: (зліва) В. Є. Зінкевич, (внизу) М. М. Романів.
Фото Й. МІНДЕЛЯ.

пройшла в магазинах республіки, вироби з маркою підприємства покупці визнали найкращими.

Дитячий асортимент становить дві третини продукції фабрики Шити одяг для малюків довірено робітницям найвищої кваліфікації. Регулярно оновлюються тканини, ширше почали використовуватися різні прикраси, металева і кольорова фурнітура.

Курорт — удома

Латвія. Щоб пройти курс лікування, який застосовується на відомому курорті Кемері, тепер немає потреби їхати туди. В центрі Риги відкрилась водогрязелікарня, де хворі проходять усі процедури, що їх пропонує знаменитий курорт.

Міський бальнеологічний центр назвали «Малі Кемері». Усе необхідне, в тому числі й лікувальні грязі, сюди доставляють з кемер-

ських джерел. «Малі Кемері» зможуть щодня обслуговувати понад 600 пацієнтів.

Зацвіли рододендрони

Грузія. У Батумському ботанічному саду зацвіли рододендрони. Скелясті схили пагорбів вкрились килимом яскраво-червоних, рожевих, білих квітів.

На площі понад сто гектарів розкинулись тіністі алеї. Тут ростуть дерева і кущі з одинадцяти кліматичних зон світу. Всього зібрано близько шести тисяч видів рослин. У ці травневі дні особливе буяння барв розлилося по ділянках, де росте магнолія. Її величезні білі квіти не зав'януть до осені.

Тільки модні вироби

Литва. Жодна торішня модель не повторюється в колекції літнього жіночого взуття, яку випускає Вільнюське шкіряно-взуттєве об'єд-

нання імені П. Ейдукавічюса. Тут приступили до виробництва шістьдесяти новинок, які відповідають вимогам моди-79.

Кожна п'ята модель удостоєна державного Знака якості. Повну заміну асортименту проведено з допомогою суміжників. Так, шяуляйські шкіряники з об'єднання «Ельняс» значно розширили колірну гаму хромі і достроково виконали піврічний план його поставок взуттєвикам.

КСУАП — в дію

Україна. Комплексну систему управління якістю впроваджено в Уманській райсільгосптехніці Черкаської області. Це дало можливість господарствам не тільки поліпшити строки служби машин, а й значно прискорити їх ремонт.

(ТАРС).

НЕ СПОЧИВАТИ НА ЛАВРАХ

Н ЕЩОДАВНО на нашому УВП побували спеціалісти-швейники одного з харківських підприємств. Гості, оглядаючи цехи, знайомлячись з виробництвом, не переставали дивуватись: «Про ваше підприємство чули чимало, але й гадки не мали, що серед двадцяти швейних фабрик області є таке високоорганізоване виробництво!».

Дійсно, УВП-2 у порівнянні з фабриками-гігантами не вражає ні розмірами, ні обсягом виробництва. Зате питаннями організації виробництва займаємося здавна і постійно, тому маємо чимало цінних надбань.

Матеріали XXV з'їзду КПРС, листопадовий (1978 р.) Пленум ЦК КПРС вчать нас вирішувати питання економічного та соціального розвитку, ідейного, трудового і морального виховання колективу. Відтак, у цьому питанні не може бути дрібниць. Наше УВП працює ритмічно, без зривів. Відверто кажучи, виконання плану дається колективу нелегко, але саме високі техніко-економічні показники створюють передумови для комплексного вирішення багатьох питань. Взяти хоча б такий показник, як попит на наші вироби. Не припадають на поліцях магазинів плащі і куртки з водовідштовхуючих тканин з маркою нашого підприємства. Уже цього року впроваджено шість нових моделей,

що сприяло оновленню асортименту.

Особливим попитом користуються вироби з державним Знаком якості. У першому кварталі нинішнього року продукції з почесним п'ятикутником реалізовано на суму 362 тисячі карбованців.

На психологію, моральний стан кожної людини певною мірою впливає впровадження нової техніки, передової технології, заходів по НОП. Адже не з руки агітувати за високу продуктивність праці і якість роботи при наявності справжнього обладнання, застарілої технології, переважаючої більшості трудомістких ручних операцій. Над вирішенням цих питань у колективі підприємства працюють постійно і вже чітко проглядається головне спрямування — в одиннадцяту п'ятирічку Харківське УВП-2 повинно вступити комплексно механізованим.

Не завжди легко впровадити ту чи іншу одиницю нової техніки, способу обробки. Суперечки, опір... Та проходить певний відрізок часу і вже ніхто не мислить свою працю за застарілим взірцем, саме без того, до чого раніш ставилися з пересторогою. У робітників, як правило, підвищується зацікавленість до професійного росту, розвивається почуття гордості за свою працю, свій колектив.

Мені часто доводилося чути нарікання керівників тих чи інших

підприємств на брак робочої сили взагалі, зокрема, кваліфікованих майстрів. Щодо нашого УВП, то адміністрація і партійна організація постійно піклуються про підготовку кадрів. Сприяють цьому і найтісніші зв'язки з профтехучилищем № 37, що в місті Красний Луч Ворошиловградської області. Кожна третя швея — вихованка цього закладу.

Процес акліматизації у колективі завжди проходить легко і швидко, коли поруч з молоддю добрі наставники. Про зміну у нас піклуються авторитетні виробничники: Раїса Сергіївна Кураш, Ганна Петрівна Погуляй, Ганна Іванівна Саприкіна та інші. Адміністрація і партійна організація приділяють велику увагу питанню підготовки і розстановки кадрів. Нині на УВП працюють 16 чоловік з вищою і 43 — з середньою спеціальною освітою.

Добрі, ділові стосунки склалися в нас з СПКТБ УТОГ і Київським дослідно-виробничим об'єднанням «Контакт». Вже п'ять спільних робіток впроваджено у виробництво, пройшли випробування на практиці і засвідчили свою життєву необхідність. Це сприяє подальшому співробітництву наших колективів. Зараз СПКТБ УТОГ розробляє проект механічного виділення виробничих відходів з подальшою їх упаковкою і навантаженням в ав-

тотранспорт, агрегатногруповий потік оптимальної потужності на пошиття жіночих плащів із застосуванням нової технології і нестандартних пристосувань і пристроїв.

Все більше уваги приділяємо масово-політичній роботі. Ідейна, політична свідомість, патріотизм, які знаходять найбільший прояв у працелюбстві, активній життєвій позиції, — ось якості, які в першу чергу ми намагаємося прищепити нашим трудівникам. Для цього регулярно проводимо політінформмації, бесіди, зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни і праці.

У багатьох читачів цього матеріалу, певне, виникне закономірне запитання: «У вас все добре? Немає ніяких труднощів і проблем?». Звичайно, є. Ще й чимало. Але ми намагаємося тримати їх повсякчас у полі зору, покіпнати з байдужістю, по-господарськи турбуватися про ефективність і якість всієї нашої роботи.

Виступаючи перед виборцями Бауманського округу м. Москви, Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР Леонід Ілліч Брежнев зазначив, що немає справи більш важливої, ніж господарське, раціональне використання всіх наших можливостей і багатств. Ці слова стали неухильною нормою життя нашого колективу.

І. ГОЛЬДШТЕЙН,
головний механік
Харківського УВП-2.

МАЙСТЕР — НАСТАВНИК

Надія Іванівна Гончарук розпочала свій трудовий шлях на Чернівецькому УВП у 1960 році 19-річною дівчиною. Тут вона освоїла професію швей-мотористки, закінчила школу робітничої молоді для глухих. Потім, коли підприємство перейшло на трикотажно-галантерейні вироби, Н. І. Гончарук досконало оволоділа професією плетільниці і обслуговувала 14—15 верстатів.

Ударна праця робітниці висунула її в число передових на підприємстві. Їй присвоєно звання ударника комуністичної праці, звання «Майстер — золоті руки», нагороджено знаком переможця соціалістичного змагання.

Надія Іванівна не заспокоїлася на досягнутому. Вона постійно добивалася все вищих показників у соціалістичному змаганні. Будучи членом ради наставників, вона не тільки сама відмінно працювала, але й передавала свій багатий виробничий досвід молодим робітницям, які прийшли на УВП із шкіл-інтернатів для глухих і професійно-технічних училищ. Її незмінно обирають до ради наставників як кадрового спеціаліста, майстра своєї справи.

За успіхи, досягнуті у виконанні планових завдань і соціалістичних зобов'язань, Указом Президії Верховної Ради СРСР Надія Іванівна у 1977 році нагороджена медаллю «За трудову доблесть».

Тепер Надія Іванівна ось уже другий рік працює конт-

ролером технологічного процесу на плетільній дільниці цеху № 1 і добре справляється з покладеними на неї обов'язками. Вона не обмежується тільки контрольною роботою, а й передає свій досвід молодим робітницям. Як член ради наставників, вона добре усвідомлює свої обов'язки і завжди, коли це потрібно, приходить на допомогу товаришам. За старанність і доброзичливість її поважають у колективі УВП.

На запитання, чим вона керується у своїй діяльності, як наставник, Надія Іванівна говорить:

— Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев у своїй промові на XVII з'їзді ВЛКСМ відзначив важливість дальшого розвитку наставництва. Я намагаюсь вкласти і свою частку праці у виконання цього важливого завдання. Ось і тепер я допомагаю досконало освоїти професію плетільниці Галині Стрильцовій і Олександрі Зориній, які недавно прийшли на УВП.

У колективі підприємства задоволені, що молоді робітниці вже добиваються високої продуктивності праці.

Як наставник, Надія Іванівна націлює молодих робітниць не тільки на виконання планових завдань, але й на високу якість продукції. Адже десята п'ятирічка — це п'ятирічка ефективності і високої якості роботи.

Г. ВЛАСОВ.

м. Чернівці.

На Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт» Катерина Михайлівна Блажко прийшла 1961 року. Досвідчені робітники допомогли їй оволодіти професією пресувальниці. Нині Катерина Михайлівна — одна з кращих виробничниць підприємства.

Кожен трудовий день повинен бути якомога насиченим, високопродуктивним — так міркує К. М. Блажко. За підсумками минулого року вона стала переможцем соціалістичного змагання. Відраді результати роботи і зараз. Катерина Михайлівна щодня перевищує виробничі завдання на 35—40 процентів.

Передова пресувальниця вчить своїй професії молоде покоління. На знімку: К. М. Блажко.

Фото Й. МІНЧЕНКА.

Збагатилися досвідом

Черговий семінар міжрайвідділів, первинних організацій, перекладачів і культпрацівників, вихователів гуртожитків організував Київський обласний відділ УТОГ. Його учасники детально вивчили постанову VII пленуму ЦП УТОГ про організаторську роботу, доповіді на пленумі голови Центрального правління УТОГ А. Х. Семка.

Голова Київського обласного відділу УТОГ Г. М. Мережко та голова міськвідділу С. М. Губкін доповіли про заходи, вжиті для усунення недоліків у роботі, на які вказували делегати XVII обласної і XVII міської конференцій. Було обговорено тематичний план журналу «В єдином строю» на 1979 рік. З цього питання виступив інструктор міськпрофради по роботі серед глухих робітників і службовців Л. М. Максименко.

Голова первинної організації УТОГ заводу «Точелектроприлад» В. Хрищенюк розповів про те, як працюють члени компактної групи заводу.

— Нашому робітникові Віктору Івановичу Менькову, — сказав він, — вручено нагороду — орден Трудової Слави III ступеня. Ми беремо приклад зі свого товариша.

Про роботу компактної групи заводу художнього скла розповів представник заводу Д. Форкаш. Він сказав, що вся група у складі 24 чоловік сумлінно трудиться, випускаючи продукцію високої якості.

Досвідом роботи поділилися голови первинних організацій КДВО «Контакт» — Л. Філяпін, авіазаводу — Г. Майдебур, мотоциклетного — Г. Чорна, заводу імені О. М. Горького — Н. Панченко, фабрики імені Рози Люксембург — Е. Штельмах, заводів пральних машин — М. Фрейдель, перекладач Білоцерківського УВП Р. С. Литвинська.

Г. СЕРГЕЄВ.

Мрії збуваються

Поріг Ялтинської фабрики індушії і ремонту верхнього одягу Галина Чепурина переступила 1956 року. До цього закінчила школу в Запоріжжі з четвертим розрядом швей.

Перше завдання, яке доручили Галині — пошиття жіночого пальта. Виріб вийшов добротний, сподобався дівчатам. Відтоді майстрина працює на цій операції, але не зупинилася на досягнутому. За короткий строк опанувала ще один процес — пошиття штанів. До неї почали прислухатися навіть визнані майстри своєї справи. А коли сталося так, що ніхто не міг вшивати рукави в піджак, знову на допомогу прийшла Чепурина. Дарма, що справа — нова, неосвоєна. Вечорами сиділа за швейною машинкою, все шукала виходу з цього зачарованого кола. І знайшла-таки. Керівники фабрики висловили їй подяку.

Таких і подібних ситуацій було чимало в житті майстра по пошиттю верхнього одягу Галини Чепурина. Вона має державну нагороду, грамоти. Прагнення бути попереду, корисною підприємству, а відтак і суспільству, повсякчас керують нею. Рішення Галини навчитися в'язати кофти теж було не стихійним. І що ви думаєте? Оволоділа секретами майстерності. Зараз працює на найновіших верстатах. Ніщо не зупинило її: ні тимчасова втрата заробітку, ні низький виробіток. Адже це на перших порах. Потім, у процесі все віддаючи сторицею. Так міркує Чепурина. Оволодіння суміжними професіями дає змогу у будь-яку хвилину підмінити товариша, бо конвейер не чекає. Тому Галина справді дуже потрібна людина у колективі. Нещодавно у її житті трапилася приємна подія: профспілкорова організація надала їй двокімнатну квартиру. Г. Чепурина прагне ударною високоякісною працею виправдати довіру колективу.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

м. Ялта,

На знімку: ветеран праці, раціоналізатор Бродівського УВП, слюсар-інструментальник Петро Васильович Довганюк.

Фото Й. МІНЬКА.

МАРШРУТАМИ ТЕХНІЧНОГО ПРОГРЕСУ

РАДІСТЬ ПОШУКУ

На Івано-Франківському УВП велика увага приділяється раціоналізаторському руху. Зокрема, важливим кроком у цій справі було розроблення у відповідності з постановою президії ЦП УТОГ і Української Ради Весесюзного товариства винахідників і раціоналізаторів стандарту підприємства «Положення про соціалістичне змагання по раціоналізації».

В 1977 році на підприємстві було подано і впроваджено у виробництво 8 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 15,9 тисячі карбованців. Учасників технічної творчості тоді налічувалося тринадцять. У 1978 році впроваджено також 8 пропозицій з економічним ефектом 16,9 тисячі карбованців. Кількість раціоналізаторів зросла до 17 чоловік. Минулого року були розроблені питання поліпшення технології, якості виробів, механізації ручної праці, економії сировини і матеріалів та інші.

Особливо велика увага приділяється питанню поліпшення якості продукції. Якщо в 1977 році по цій темі було впроваджено 4 раціоналізаторські пропозиції з економічним ефектом 0,6 тисячі карбованців, то в 1978 році — 6, що дало економічний ефект в сумі 4,8 тисячі карбованців.

Стандарт підприємства «Положення про соціалістичне змагання по раціоналізації» передбачає боротьбу за звання «Кращий раціоналізатор підприємства», а при наявності пропозицій, поданих бригадами, — за звання «Краща творча бригада».

Підведення підсумків змагання і визначення переможців проводиться один раз на рік, на протязі пер-

шого кварталу року, наступного за звітним.

За підсумками змагання по раціоналізації за 1978 рік переможцем визнана творча бригада, до складу якої входять крейдувальники з великим стажем роботи: М. Ю. Дутчак, Б. Г. Федотов, Я. С. Скробач, А. І. Гладий, З. В. Рачинська, Я. І. Зелінська. Цей колектив постійно працює над питаннями економії сировини і матеріалів. Ним впроваджено дві раціоналізаторські пропозиції — раціональні розклади на верхні чоловічі сорочки моделей 57—78 і 37—77 з економічним ефектом 12 тисяч карбованців. Нововведення полягає в скороченні норм витрат матеріалів шляхом зміни схем розкладок лекал і за рахунок використання максимальних допусків на дрібних деталях.

Особливо відзначились у цій справі раціоналізатори-крейдувальники Я. С. Скробач та М. Ю. Дутчак.

На 1979 рік згідно з контрольними цифрами, затвердженими Центральним правлінням УТОГ, на УВП заплановано впровадити у виробництво 8 раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 15 тисяч карбованців. У соціалістичних зобов'язаннях колективу намічено впровадити на дві пропозиції більше, і перевищити запланований економічний ефект на тисячу карбованців.

На досягнення цих показників і спрямовує своє зусилля колектив нашого підприємства.

А. МЕЛЬНИЦЬКА,
ст. технолог Івано-Франківського УВП, відповідальна за роботу по раціоналізації.

ЩАСЛИВА ДОЛЯ

РАЗОМ з іншими, кому сьогодні вручали високі нагороди, Марія Іонівна Неплої зайшла до просторого урочистого залу Президії Верховної Ради УРСР. За кілька хвилин назвуть її ім'я. Вона бачила, як підходили до столу люди і одержували нагороди. На серці було радісно і якось тривожно. Згадала своє нелегке життя...

Невелике село Катеринівка на Дніпропетровщині — все в зелених квітучих садах. Посеред цього буїноцвіття і вона, маленька білоголова дівчинка, безтурботно бавиться з братами та сестрами. Їх у сім'ї було восьмеро: п'ятеро сестер і три брати. Сім'я велика, дружна, роботяща. Батьки працювали в колгоспі, діти ходили до школи і допомагали матері по господарству.

Вдома любили співати. Теплими літніми вечорами, коли збиралась вся сім'я біля хати, а мати готувала вечерю, селом лунали задушевні українські пісні. Співали всі, і дорослі і малі, співала й Марійка.

Цей спів на все життя залишився в її пам'яті. Навіть уві сні вона чує його, а прокинувшись — тиша.

Марійка закінчує сьомий клас. Вчилася добре, старанно. Учителі не раз говорили батькові, що її треба буде відправити в місто для дальшого навчання.

Та ось прийшло нежданне горе — тяжка хвороба, і для Марії назавжди замовкли співи. У цей день їй виповнилось шістьнадцять років.

Тяжко переживала горе вся сім'я. Мати почорніла і постаріла відразу на кілька років, а батько став мовчазний. Марійка замкнулась у собі. Де їй подівся безтурботний дівочий сміх, веселощі.

І хто знає, як би склалося життя Марії Іонівни Неплої, якби не Українське товариство глухих.

У серпні 1937 року Марію викликали до сільради. Там сиділи дві незнайомі жінки. Це були працівники Дніпропетровського облівдділу УТОГ. Облівдділ проводив перепис і виявляв громадян з недоліками слуху. Марії запропонували поїхати до Дніпропетровська. Вона погодилась. Чотири місяці практикувалась на курсах підготовки керівних працівників низових організацій Товариства, а потім навчалась у Харкові, на курсах ліквідації неграмотності серед глухих.

ІЗНОВУ життя їй усмінулось. Марійка вже не почувала себе нещасною і самотньою. З'явилися товариші, друзі. Вона ретельно готувалась до вступу на робітфак. У вересні 1938 року її зарахували на перший курс Київського індустріального робітфаку. Навчання давалось нелегко. Треба було багато читати, щоб краще розуміти все те, про що говорили викладачі на уроках. Швидко збігав час, ось уже

закінчено третій курс. Але четвертий так і не довелося...

Згадалося, як у червні 1941 року, коли гітлерівські полчища напали на нашу Батьківщину, вона добиралась з Києва до батьків у Катеринівку. Скільки їй довелося пережити тоді!

А коли скінчилась війна, знову поїхала до Дніпропетровська, розшукала облівдділ і назавжди пов'язала своє життя з роботою в Товаристві. До грудня 1946 року працювала директором Дніпропетровського будинку культури, потім — старшим інспектором обласного відділу, а в лютому 1952 року її обрали головою облівдділу.

Багато доріг протрувала вона на Дніпропетровщині, була в кожному районі, майже в кожному селі. Обласна організація нараховувала біля трьох тисяч чоловік. А треба було виявити і взяти на облік всіх громадян з вадами слуху, створити первинні організації, районні і міжрайонні відділи, відкривати клуби, Будинки культури, дітей влаштовувати в школи, дитячі садки. Турбот багато, а труднощів ще більше. В буднях минали дні, місяці, роки. Там, на Дніпропетровщині, її прийняли до лав комуністів.

І ось прийшли перші успіхи. На пленумах Центрального правління, на з'їздах Товариства все частіше Дніпропетровська обласна організація згадувалась в числі найкращих. У 1952 році Марію Іонівну Неплої вперше було обрано членом Президії Центрального правління УТОГ, а в грудні 1956 року — заступником голови Центрального правління УТОГ по організаційно-масовій роботі. Скільки років відтоді минуло, а їй здається, що це було недавно. Все своє життя вона присвятила роботі з глухими, створенню для них культурно-побутових умов, залученню до громадсько-корисної праці, навчання, трудовлаштуванню. Їй дуже хотілося, щоб вони відчували себе повноцінними. І мрії збулись. Понад 5 тисяч громадян з вадами слуху удостоєні урядових нагород: орденів, медалей, знаків «Ударник дев'ятої п'ятирічки», «Переможець соціалістичного змагання», імена десятків занесені на Дошки пошани.

УРЕСПУБЛІЦІ широка мережа культурних і спортивних закладів: Будинків культури, клубів, бібліотек, спортивних комплексів.

Глухі аматори, учасники художньої самодіяльності нарівні з чуючими стають лауреатами Всесоюзного фестивалю. Глухі спортсмени на Всесвітніх спортивних іграх займають призові місця і одержують золоті медалі. Це все, про що колись, у перші роки свого трудового життя, вона мріяла, бачила уві сні. І вона відчула, що у всіх цих досягненнях є частка її праці.

Марія Іонівна так поринула у спогади, що лише за другим дотиком до її плеча перекладача Валентини Вагєйни здригнулась і зрозуміла, що це її викликають.

А у великій залі лунало: «Указом Президії Верховної Ради Української РСР за багаторічну сумлінну роботу в галузі соціального забезпечення нагородити заступника голови Центрального правління Українського товариства глухих товаришу Неплої Марію Іонівну Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР».

Гучні оплески. Голова Президії Верховної Ради УРСР О. Ватченко вручив високу нагороду, міцно потис руку. І вона відчула, яке велике щастя переповнює її груди.

Г. ЗОЛотова.

НА ПЛЕНУМІ Ворошиловградського обласного відділу УТОГ, присвяченому підсумкам господарської діяльності підприємств за 1978 рік і завданням на 1979-й, з доповіддю виступила голова облівдділу Т. А. Пилякіна. Вона відзначила, що Ворошиловградське і Комунарське УВП успішно втілюють в життя рішення XXV з'їзду КПРС. Завдання минулого року ці підприємства виконали достроково. Велику роботу проведено на Ворошиловградському УВП по закріпленню кадрів, навчанню робітників новим професіям, освоєнню нових видів електромагнітів. Нині 57 відсотків продукції УВП — з державним Знаком якості.

Широкого розмаху в області набуло соціалістичне змагання. За відмінні показники в роботі бригаду складальників електромагнітів (бригадир С. І. Рабер) відзначено дипломом ЦП УТОГ і Укрпрофради та грошовою премією. Передовики виробництва М. І. Фадеева, В. Ф. Колесников, П. І. Ковальова виконали п'ятирічне завдання за два з половиною роки.

У трудових колективах гарячий відгук знайшли почини «Жодного відстаючого поруч», «П'ятирічне завдання — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна».

Доповідач зупинилася на виконанні рішень четвертого пленуму ЦП УТОГ «Про стан організаційної, ідейно-виховної роботи».

Спрямовуючи роботу на виховання членів Товариства, культурно-просвітні заклади області активно роз'яснювали статті Конституції СРСР, бо-

ЗДОБУТКИ І ПРОРАХУНКИ

ролись за зміцнення трудової дисципліни у колективах.

Голова облівдділу зупинилася на недоліках, які ще мають місце. Це — порушення трудової дисципліни на Ворошиловградському УВП, важкі умови праці для жінок на Комунарському УВП, слабкий зв'язок підприємства з Будинком культури.

Г. М. Царьов, головний інженер Ворошиловградського УВП, беручи участь у обговоренні доповіді, сказав, що 1978 рік був для підприємства важким. Але перекваліфікацію швачок на складальників електромагнітів проведено успішно. Незабаром підприємство перейде на мільйонний випуск електромагнітів.

Директор Ворошиловградського будинку культури В. П. Осягін сказав, що трудові успіхи колективів приносять радість і культпрацівникам. І надалі культзаклади області докластимуть максимум зусиль для зміцнення контакту з підприємствами, удосконалюватимуть виховну роботу.

В. Д. Рум'янець, директор Комунарського УВП, у своєму виступі відзначив, що колектив підприємства план минулого року виконав 15 грудня. Понад план виготовлено продукції на 5,58 тисячі карбованців, реалізовано — на 4,8 мільйона карбованців. Зросла продуктивність праці, впроваджено заходів по новій техніці і освоєно випуск нових видів продукції.

Поряд з успіхами у нашій роботі, — продовжував виступаючий, — є ще недоліки. Це — порушення

трудої дисципліни, неритмічності роботи підприємства. Наше завдання: націлити організувати колектив на виконання соціалістичних зобов'язань, на усунення недоліків.

Інструктор облівдділу УТОГ О. Ф. Пашенко у своєму виступі зупинилася на зростанні комуністичної свідомості, трудової і політичної активності членів нашого Товариства. Вона проаналізувала стан виробничого навчання на УВП. На обох підприємствах, сказала О. Ф. Пашенко, відсутні як групове, так і індивідуальне виробниче навчання. Необхідно поліпшити роботу наставників, посилити їхню відповідальність за своїх учнів. На низькому рівні ведеться виховна робота в гуртожитках. Погано відвідують робітники вечірню школу робітничої молоді. Гуртожитки не беруть участі у змаганні за звання «Гуртожиток зразкового порядку».

І. С. Мицик, член комісії облпрофради по роботі серед глухих відзначив, що в області погано налагоджене соціалістичне змагання, відсутня його гласність.

На пленумі виступили товариші В. В. Колесников, Л. І. Яценко, Н. Н. Світличний та інші.

У роботі пленуму облівдділу взяли участь представники облсоцзабезу А. Н. Кравцов, інструктор Жовтневого району Компартії України В. А. Сокол.

Пленум прийняв розгорнуту постанову.

Н. СЕЛЮТИНА.

м. Ворошиловград.

У компактних групах

Швейне виробниче об'єднання «Поділля» у Вінниці — підприємство порівняно молоде, створене на правах цеху швейної фабрики імені Володарського. Воно швидко виросло в самостійне підприємство зі своїми кадрами, власним асортиментом продукції.

Молода і компактна група глухих цього підприємства. Спочатку в ній було кілька чоловік, переведених із фабрики імені Володарського, а тепер вона вже догнала за кількістю членів групу, від якої у свій час відокремилась. Ядро її складають досвідчені робітничі З. Яцево, Т. Тюрємко, А. Митинська, М. Левицька, Л. Корвай. З часом вона поповнилась молодими робітницями, випускницями Краснолуцького міського профтехучилища і спецшкіл-інтернатів, робітницями, які прийшли з інших підприємств.

Колектив хороший, дружний. Про це можна судити по тому, що в групу продовжують приходити нові робітничі, а тих, хто її залишає, зовсім мало. Ось і недавно прийшли на роботу в «Поділля» випускники групи глухих Київського технікуму легкої промисловості В. Гайдамашко і А. Держинський, котрі стали наладчиками обладнання.

Без перебільшення можна сказати, що зростання групи — заслуга старших її членів та інструктора-перекладача С. А. Чекиної, яка працює в групі багато років. Спочатку в неї не було досвіду, знань, але допомогло їй моло-

дече завзяття. У групі поставились до нового перекладача співчутливо, пробачали перші прикрі помилки. У відділі кадрів нового перекладача оточили чуйністю і увагою. Не вистачало в групі до норми кількох чоловік, але їй пішли назустріч, дали повний оклад, по-дружньому допомагали в роботі. Тепер у Світлани Олександрівни і

додержання членами групи трудової дисципліни, організовує зустрічі із знатними робітниками, передовиками виробництва. У червоному кутку влаштовуються лекції, доповіді, політінформації, переклад яких забезпечує Світлана Олександрівна. Проводяться також мімічні читки газет, різноманітні бесіди.

Крім того, перекладач турбується про підвищення професійного рівня членів групи. Цього року було організовано навчання членів УТОГ на курсах підвищення кваліфікації. Нові, більш високі розряди після навчання одержали два чоловіки.

У сфері уваги перекладача і соціально-побутові справи. Це — наболіле квартирне питання, турбота про те, щоб діти глухих влітку відпочивали у піонерських таборах, про медичне обслуговування глухих, допомога в оформленні і перерахунку пенсій і ще багато інших питань. Звертаються глухі з проханням допомогти їм у такій справі, як купівля різних товарів, зокрема, телевізорів, холодильників, меблів.

Багато різних питань щоденно виникає перед членами компактної групи. І переважно більшість із них вони намагаються вирішити позитивно, що є яскравим свідченням згуртованості, високої працездатності колективу.

М. НИРОВ.

м. Вінниця.

ДРУЖНИЙ КОЛЕКТИВ

досвід е, і людей добре знала, відтак, легше стало працювати.

Всі члени групи беруть участь у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань четвертого року п'ятирічки. Щомісяця в цехах фабрики проводяться збори, на яких майстри і профгрупорги підбивають підсумки трудового суперництва, і глухі робітничі знають про результати своєї роботи. А вони вагомі. Ветерани А. Митинська, З. Яцево, Л. Корвай, молоді виробничники Т. Шевченко, Н. Ітинська, В. Крижановська та інші норми виробітку щомісяця перевиконують, зокрема, швея М. Левицька і пресувальниця Т. Тюрємко виконують їх на 150—160 процентів.

Перекладач на підприємстві — це і працівник відділу кадрів, і організатор різних заходів. Світлана Олександрівна турбується про

На Донецькому машинобудівному заводі імені Ленінського Комсомолу працює токарем-розточувальником член УТОГ Микола Снігирь.

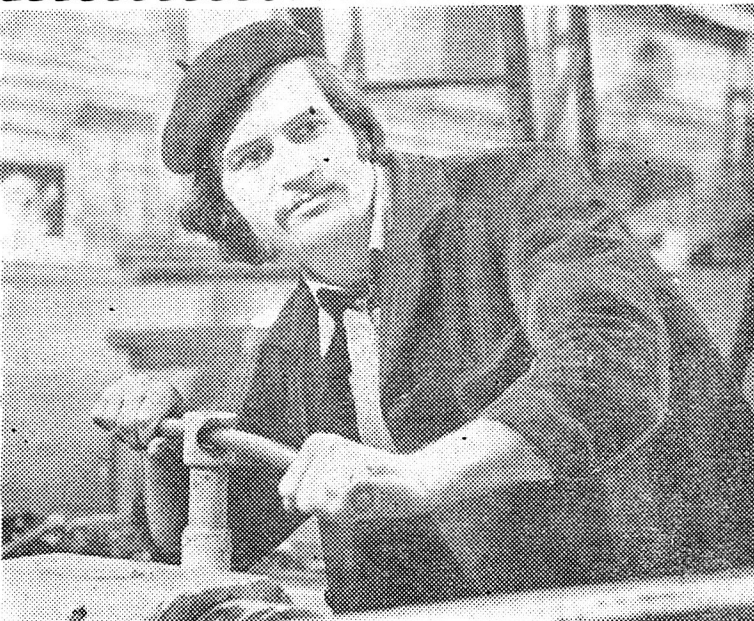
Він — ударник комуністичної праці, нагороджений дипломом переможця соціалістичного змагання.

Місячні завдання сумлінний трудівник виконує на 135 процентів.

Другим захопленням у Миколи став спорт. Йому він віддає свій вільний час. Микола — один з кращих футболістів Донецького облівдділу УТОГ.

На знімку: Микола Снігирь за роботою.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

Минуло 34 роки від того травневого дня, коли світ облетіла хвилююча звістка про перемогу радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Нині ми згадуємо і захоплюємось героїзмом воїнів-захисників Батьківщини і трудівників тилу...

Клуб «Ветеранів праці» при Одеському міськвідділі УТОГ провів зустріч з ветеранами війни. Своїми спогадами на вечорі поділилась учасниця війни, член УТОГ Д. Смолевська. Вона добровільно пішла на фронт медсестрою. Захищала Москву, брала участь у боях під Мінськом, де її було поранено. Там втратила слух.

А. Н. Барський розповів, як працювали глухі в тилу. Під

час війни він шив чоботи для бійців на взуттєвій фабриці, Батьківщина відзначила його самовіддану працю двома медалями «За доблесну працю» і «За перемогу у Великій Вітчизняній війні».

Член УТОГ К. І. Бородин та Г. Г. Бланк поділились спогадами про перші найтяжчі дні війни. Вони розповіли, як допомагали рити окопи, розкидали у полі міни.

На вечорі був присутній член ради ветеранів Одещини, підполковник запасу Микола Григорович Кириленко, який також виступив з цікавими спогадами.

Л. ЕРШОВА,
інструктор Одеського
облвідділу УТОГ.

ВІД УСІЄЇ ДУШІ

У читальний зал Миколаївського будинку культури на вечір «Від усієї душі» прийшли ветерани війни і праці.

З теплими словами привітання до присутніх звернувся директор Будинку культури Б. І. Пархоменко.

Серед гостей вечора — кавалери багатьох орденів і медалей П. І. Гильов, М. Л. Клопотов, М. М. Тищик, М. Ф. Назаревська, Є. М. Логотов, М. О. Алексеев, М. Г. Панченко. Для кожного ветерана самодіяльні артисти підготували номер концертної програми.

Учасники Великої Вітчизня-

ної війни у своїх виступах розповіли про знущання фашистів на нашій землі, про героїзм радянських солдатів, що віддали своє життя за мирне сьогоднішнє.

Цікаво розповідала ведуча про ветеранів Я. М. Логотова, що втратив слух і мову на війні, М. М. Тищик, яка не шкодує свого життя, врятувала командира та про інших гостей вечора.

Всім ветеранам на згадку вручили сувеніри, квіти.

Т. ГОРОДНИЧА,
перекладач Миколаївського
будинку культури.

У бібліотеці Донецького будинку культури великий книжковий фонд — більше 4 тисяч книг. Тому її охоче відвідують члени нашої Товариства.

На знімку: бібліотекар Любова Михайлівна Довга видає книги фрезерувальнику Макіївського заводу С. Селіванову.

Фото М. ЯКОВЕНКА.

КРАЇНА ШАСЛИВОГО ДИТИНСТВА

Володимир Ілліч Ленін, керівник і організатор першої у світі держави робітників і селян, в одному із своїх перших наказів дав Народним комісарам таку настанову: «Пам'ятайте, все краще, що у нас є, — дітям!». Тому з повним правом кожний рік життя можна назвати роком дитини.

Міжнародний рік дитини, ми, трудівники Країни Рад, розглядаємо як рік солідарності всіх прогресивних сил планети Земля у боротьбі проти соціального гноблення, расового приниження дітей, як рік боротьби за майбутнє людства. Там, де править капітал, хлопчики і дівчатка страждають від голоду. Вони змушені підневільною, тяжкою працею заробляти собі на прожиття. Для них навчання в школі — недосяжна мрія. Серед робітників розвинутих капіталістичних країн — багато десяти-

ти-чотирнадцятирічних дітей. В таких країнах діти простих трударів позбавлені свого дитинства.

«Діти — це наше майбутнє». Мудрі, сердечні слова товариша Леоніда Ілліча Брежнєва — хвилююче свідчення повсякденного піклування Комуністичної партії та Радянського уряду про наше підростаюче покоління. Радянська держава щед्रो виділяє кошти, котрі витрачаються не все, що допомагає дітям розвивати їхні здібності і таланти, зростати міцними і здоровими.

Особливо турботою у нашій країні оточені діти з вадами слуху. Лише на Україні діє більш як півсотні спеціальних шкіл-інтернатів і 26 дошкільних установ. Роль їх у вихованні підростаючого покоління величезна. Більше десяти тисяч вихованців, починаючи з двохрічного віку, знаходяться на

повному державному утриманні. По закінченні школи-інтернату вони одержують освіту в спеціальній неповній середній школі і кваліфікаційний розряд.

Сурдопедагоги і вчителі спеціальних шкіл-інтернатів протягом усього процесу навчання формують у своїх вихованців переконаність ідеалам комунізму, кращі моральні якості радянської людини, патріота соціалістичної Батьківщини, сучасного радянського робітника.

Переконалим підтвердженням гуманному заклику Декларації прав дитини — «Людство зобов'язане давати дитині все краще, що воно має» — наша реальність. Реальність, проголошена і закріплена Конституцією Союзу Радянських Соціалістичних Республік, всім радянським способом життя, досягненнями розвинутого соціалістичного суспільства.

І. ЩЕРБАНЮК.

У СВІТЛІ СВІТЛОФОРА

ЧЕРВОНИЙ, ЖОВТИЙ, ЗЕЛЕНИЙ...

Батько з трирічним сином вийшов на прогулянку у парк, розташований поблизу будинку. Зустрів там приятеля і вирішив зіграти партію-другу в шахи. Батько так захопився грою, що зовсім забув про малюка. А той, залишившись наодинці, бавився з собачкою, доки не опинився на проїжджій частині вулиці. Водій таксі добре знав цей парк, в якому завжди багато дітей. Тому, проїжджаючи повз нього, обережно, на всяк випадок, тримав ногу на гальмах. І коли метрів за п'ять перед його машиною раптово вигукнув хлопчик, він натис на гальма. Однак, відстань була малою і таксі все-таки зачепило дитину. На щастя, все обійшлося лише сіннями.

Але далеко не завжди подібні пригоди закінчуються так благополучно. Буває, що ні досвід, ні майстерність водія не можуть відвернути біду, коли дитина, залишена без догляду, опиняється на дорозі.

Восьмирічний Володя Борисов перебігав вулицю на червоне світло і потрапив під колеса «Жигулів». З тяжким струсом мозку його забрала «швидка допомога». Десятирічна Ганнуся Власенко перешкодила вулицю в забороненому місці і її збила вантажівка. Біль-

ше трьох годин боролися лікарі за її життя. Смерть відступила, але дівчинка назавжди залишиться калікою. А ось дев'ятирічному Сергію Романову лікарі уже нічим допомогти не змогли...

Дуже важко говорити про це. Але мовчанням не зарадиш біди, тому що це дуже часто ми зустрічаємося з байдужим ставленням дорослих до безпеки дітей на вулиці.

Часто ми забуваємо, що діти у всьому намагаються наслідувати дорослих, тонко помічають розбіжність між словами і діями, а потім проникають недовірою до наших настанов і пояснень. Від нас самих, передусім, залежить ставлення дитини до правил вуличного руху. Якщо ж вона грубо порушить їх і трапиться лихо, то винуватцями скоєного будемо ми, дорослі.

Діти часто порушують правила, не усвідомлюючи небезпечних наслідків такої поведінки. Батьки, в свою чергу, пускаючи дітей на вулицю, не завжди пояснюють їм необхідність вуличної дисципліни, вважаючи, що достатньо сказати про це один раз. Подібна помилка притаманна багатьом батькам. Її суть в тому, що дитина сприймає

пояснення і добре запам'ятовує їх тільки тоді, коли вони стосуються конкретної ситуації. Без врахування цієї важливої особливості дитячої психології нічого і розраховувати на успіх. Тому щоразу, знову і знову повторюйте дітям правила руху, пояснюйте, що і як їм потрібно робити в тому чи іншому випадку.

З настанням теплих весняних днів вулиці міста поповнилися велосипедистами. Більшість з них — діти. Батькам варто пам'ятати, що саме в цю пору дуже часто трапляються нещасні випадки з велосипедистами. Причини яких — грубі порушення ними правил вуличного руху. Не дозволяйте дітям до 14 років виїжджати на вулиці: це заборонено правилами руху. Перш, ніж дозволити дітям старшого віку виїхати з двору, перевірте їх знання правил руху.

Дитячий дорожньо-транспортний травматизм — питання важливе і стосується всіх без винятку. Відвести від наших дітей небезпеку — обов'язок кожного з нас.

Є. ЛИКАНОВ,
нач. відділення управління ДАІ
УВС Київського міськвиконкому, майор міліції.

З БЛОКНОТА РЕПОРТЕРА

НА ПЕРЕХРЕСТІ доріг і віків виріс Львів — дивне і незвичне місто з сірого й чорного каменю, у яке захоується відразу й назавжди, зачаровується гармонійним поєднанням старовини й молодості, ритму сучасності і розміреної, вистояної у віках архітектурної вишуканості.

Скільки б не ходив по Львову, ніколи не пізнаєш його до кінця. Може саме у вічній можливості пізнавати й відкривати для себе небуденне, криється ще одна грань його неповторності. Щоденно, кожної хвилини, зупинившись на площі Ринок чи на вулиці Міцкевича, можна зробити для себе відкриття. Маленька кам'яна деталь на будинку, що наче загубилась в архітектурній оздобі, вишолена сонячним зайчиком, відкриває такий чарівний світ ліній і краси, що видається воно незбутим чудом.

У Львові здійснюєш мандрівку крізь століття... Будинки, вежі, палаци, каплиці, пам'ятники, навіть вичовані протягом віків брук, бринять часом, поважно й розсудливо розповідають про епохи і людей, які тоді жили.

Понад сім століть пролетіло над цим містом, заснованим мужнім князем Данилом Галицьким і названим в честь сина Льва. Небагато збереглося у Львові споруд з прадавніх князівських часів, та все ж, попри війни, пожежі, лихоліття, витримали на своїх плечах тягар віків кілька величних і неповторних архітектурних пам'яток XIII—XIV століть, що стали

одними з небагатьох свідків тієї далекої епохи. Серед них — церква Миколи; споруда того часу, коли Львів був столицею Галицько-Волинського князівства, костіло Марії Сніжної та Іоанна Христителя.

Кожне століття вписало свою візиту у львівські вулиці. Поряд з готичним кафедральним собором, закладеним у 1360 році, Вірменська церква — чарівний пам'ятник вірменської і давньоруської архітектури. У 1527 році чергова поже-

МЕРЕЖЕНЕ З КАМЕНЮ ДИВО

жа спопелила місто. Та Львів, мов той Фенікс, знову відродився. Але тепер на місці готичних будинків вирости нові, які відповідали архітектурному стилю Відродження. Якою б вулицею Львова не мандрували, матимете нагороду побачити архітектурну пам'ятку тієї чи іншої доби. На розі вулиці Руської і Сербської зачаровано зупинитися біля величного будинку з кованою залізом брамою, кам'яними одвірками. Колись це був найкрасивіший і найбагатший житловий будинок Львова. Йому — понад 500 років. На вулиці Підвальній увагу надовго приверне Порохова вежа, вимурувана у 1554 році, а трохи далі, Королівський арсенал, збудований у XVII столітті. Зараз неподалік пам'ятника першодрукарю Іванові Федорову ведуться розкопки залишків фортифікаційних споруд XVII—XVIII століття. Виявлено також фрагменти підземних ходів за допомогою

яких тут спілкувалися в часи лиха оборонці міста.

У 1975 році центр Львова, куди поряд із знаменитим майданом Ринок входять десятки інших будов давньоруської, середньовічної та новітньої епох, став Державним історико-архітектурним заповідником, загальна площа якого становить майже 100 гектарів. Створення його сприяє не тільки збереженню культурної спадщини Українського народу, а й активної його пропаганди. Щоденно до Львова

приїжджають тисячі туристів з усіх-усюд, щоб познайомитися з цим містом-легендою, містом-красеном.

Але Львів славиться не тільки своїми визначними історико-архітектурними пам'ятниками. Це також один з найкрупніших промислових, наукових і культурних центрів України. Щороку з конвеєрів Львівського автобусного заводу сходять понад 10 тисяч машин, які курсують дорогами Радянського Союзу і трасами багатьох зарубіжних країн. Не менш знамениті львівські марки телевізорів. Місцевий завод-велет виготовляє половину всіх чорно-білих телевізорів, які виходять на Україну і поповнюють колекції, що виготовляються в Радянському Союзі. Ведеться тут також широке будівництво. За роки Радянської Влади Львів став значним науковим центром. Тут 11 вищих учбових закладів. Тільки в університеті,

який носить ім'я визначного українського письменника Івана Франка, навчається 20 тисяч студентів. майже 25 тисяч юнаків та дівчат навчаються на 14 факультетах політехнічного інституту, 4 тисячі — в медичному. У вищих навчальних закладах, а також в науково-дослідних інститутах Львова працюють 310 докторів і 2220 кандидатів наук.

Вирує у Львові і культурне життя. Тут діє 5 театрів, серед яких — опери і балети імені І. Франка та український драматичний імені М. Заньковецької мають статус академічного. Не просто ознайомитися і з експозиціями усіх львівських музеїв, яких тут 14. Львівську картину галерею, наприклад, називають «малим Лувром». Тут можна побачити твори Тіціана, Рібери, Гойї, Йорданса, Латура та багатьох інших художників.

З великим інтересом знайомляться львів'яни й гості міста з експозиціями Музею книги і друкарства, відкритого в Онуфрієвському монастирі, де 1574 року Іван Федоров видрукував знаменитий львівський «Апостол» — першу друковану книгу на Україні, єдиної на Україні музею-аптеки, яка розповідає про еволюцію фармацевтичної справи.

Львів — місто-легенда, яка продовжує творитися й до сьогодні. Поряд зустрілися старовина і сучасність, щоб переплестись у єдине ціле, яке чарує, хвилює, захоплює...

В. ТУРКЕВИЧ.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

Чемпіон — збірна УТОГ

У Костромі відбулись змагання з вільної боротьби серед глухих на першість ВЦРПС, в яких взяло участь 109 представників від 11 республік. Борці України показали високу техніку, проявили волю до перемоги і здобули перше місце. На другому місці команда «Локомотив» з Ленінграда, на третьому — «Спартак» з Москви.

Три наших атлети стали чемпіонами змагань. Це — кандидати у майстри спорту Григорій Дейнега із Запоріжжя і Микола Бугаєв з Одеси та майстер спорту Василь Панін з Миколаєва. В. Панін закріпив свій титул тріразового чемпіона світу і став чемпіоном ВЦРПС.

Другими призерами стали майстри спорту Михайло Золотарьов з Харкова і Дмитро Антонов з Одеси, кандидати у майстри спорту Валерій Фурман із Запоріжжя та Леонід Хомутов з Харкова.

Певний внесок у перемогу команди зробили Володимир Сірик з Харкова, Юрій Кудрін з Миколаєва, Іван Криворотов із Запоріжжя.

П. МЕДВІДЬ,
майстер спорту СРСР.

В. о. редактора
В. ЧОПЕНКО